

A rendőr és a papagályos ember

— Az Est tudósítójától. —

A budapesti elhatalmasodott és féktelen rendőrszellemet mindennél jobban jellemzi az alábbi történet, a mely mindenkit bizonyára keserűséggel és szomorúsággal tölt el, hogy egy olyan városban kell élni, a hol az emberi életre és közrendre ilyen rendőrök vigyáznak. Még elfogultsággal, vagy politikai tendenciával sem vádolhatnak bennünket, mikor ezt a galádságot hirül adjuk, mert megírva és készen hozták be *Az Est szerkesztőségébe egy tekintélyes és köztisztelőben álló testület részéről.* Az üllői-uti iparművészeti iskola tanári kara és növendékei megbízásából Csermendy Elemér, az orsz. m. kir. iparművészeti iskola irodatisztje, adta át nekünk és így közöljük szösz szerint:

Az Üllői-ut és a Kinizsy-utca sarkán már évek óta álldogál egy papagályos öreg, a ki jókedvű tréfákkal traktálja az iskolás gyermekeket és egyéb járókelőket. A jó ember abból él, hogy cselédleányoknak, bakáknak s a klinikákra járó falusiaknak planétákat huzat szelidített papagályával. Mulatságos mókáival jó pajtáságba keveredett az iparművészeti iskola növendékeivel is, a kik sokszor lerajzolták karrikatúrába és komolyan is ezt a tipikusan budapesti figurát.

Pár nap óta az aszfaltozók szurkot főznek a Kinizsy-utcában s az iparművészeti iskola papagályos embere ideiglenesen átköltözött az Erkel-utca sarkára. Ott is folytatta vidámságait, a mivel a légynek sem ártott és huzatta a bádogvályuból a szerencsemondó cédulákat. Kedden délben egy órakor ismét sok iskolás gyermek állotta körül. Az öregnek

különös jó kedve volt; énekelt és táncolt is, úgy, hogy a felnőttek is megálltak csudájára. Egyszerre csak ott toppan egy közrendőr és se szó, se beszéd, úgy képen üti a papagályos embert, hogy kalapja leröpült s szemüvege eltört. Persze, hogy méltatlankodott erre s szitkokba tört ki, *a rendőr sem volt rest, agyba-főbe verte s mikor az öreg egy pincenyilásba menekült, lábánál fogva előhuzta, a papagályállvány karóját kilépte s azzal zuhogtatott rá rettenetes csapásokat. Borzasztó volt látni a térdre ereszkedett, ősz, öreg embert, a mint hangos zokogásban fuldoklott, könyei csorogtak az arcán és siralmasan könyörgött, hogy ne bántsák.*

A mikor az állatias rendőr látta, hogy a körülálló publikum is morgni kezd, talpra akarta állítani a szegény planétást, de az félájultan omlott a kövezetre, nem volt jár-tányi ereje. *A rendőr előbb nagyot rugott a cókmojkán úgy, hogy a szerencse-cédulák szerteszóródtak az üllői-uti villamos sinek közé, a sárba.* Oda intett egy tejeskocsit, arra fel-dohta a tehetetlen öreg embert s vitte a kocsi-val valahová, — a rendőrségre vagy a kórházba. *A szemlélőkben meghűlt a vér, a gyer-kekek és nők sikongva futottak széjjel.*

szám

Budapestre vonatkozó ujságcikkek

Szerző

Cím *A rendőr és a papagályos ember.*

Forrás: Az Est

Bp.

1912 IX/28

(Hely)

(Idő)

(Köt. v. füz.)

Oldalsz.

Osztályozás

Tárgy

351.74

Hely

Idő

1912

Személy

Helyszám

A kinos esemény alatt valaki el-lopta a kitanított papagályt is. Ugy, hogy *alig egy negyed óra alatt egy szánalmas vén ember egészsége, exis-tenciája, összes vagyona és kenyér-kereső módja az emberi gonoszság miatt tönkrement.*

Mikor az iparművészeti iskolá-ban hirül vették, hogy az ő papagá-lyos emberüket imígyen féreg mód-jára legázolták egész életére, a fiuk és a tanárok szive megmozdult s első gyűjtésre összeadtak negyven-három koronát a papagályos ember felségítésére.

Ezt a gyűjtést még maguk közt folytatni fogják október 1-én, a mikor a gázsik érkeznek.

Mint hogy azonban senki se nevét, se lakását nem tudja a papagályos embernek s azóta jól érthető okok-ból nem is jelent meg az iparműve-szeti iskola sarkán, egyik növendék rajzát ide mellékeljük Az Est szer-kesztőségének, sziveskedjék publi-kálni. Hátha ezen a nyomon elő lehet keríteni. S akkor módjában lesz a szerkesztőségnek az adományokat is kezeihez juttatni. Abból vehet új papagályt az öreg, az iparművé-szeti iskola sarkán is szivesen látják viszont, — de hogy még egyszer az

életben kedve legyen budapesti rendőr előtt mosolyogni, azt kötve hisszük.

A rajzot kiteszszük Az Est Erzsé-bet-körut 20. számú házban levő kiadóhivatalának kirakatába, azzal a hozzátevéssel, hogy mi is jól is-mertük a papagályos embert, a ki Budapestnek régi, tipikus alakja. De fájdalom, Budapestnek még tipi-kusabb alakja az a rendőr, a melyik száz és száz példányban áll az utca-sarkokon és minden pillanatban kész a fent leirt rettenetes dolgokat elkövetni azzal az erővel, a melyet az állam polgárainak adójából sze-rez magának és azzal a karddal, a melyet azok fizetnek neki, a kiket halálra kaszabol vele.

Oda jutottunk, hogy a budapesti ember félve kerüli ki a rendőrt és inkább találkozik olyan alakokkal, a kiket az előtt elkerült volna. Ez a budapesti rendőrszellem és ennek jár ki a Szent István rend kis ke-resztje.